

Els tremendos eren els altres

written by Diana Coromines | 25 de febrer de 2019

«És *tremendo*, eh, aquest Santi Vila?», va dir la meva neboda de 3 anys, la nit del 27 d'octubre. En una família d'independentistes de tota la vida, on la política s'ha seguit i comentat sempre al mil·límetre, la més petita era qui resumia millor la jornada de la declaració simbòlica. Havien brindat i tot, però arribaven a aquella fita cansats i malalts d'estrès perquè d'ençà del dia 4 ja es veia que les coses no anaven com havien d'anar. I mentre seguien la festa a Sant Jaume per televisió, l'eufòria es barrejava amb tota mena d'insults i penjaments. L'ase dels cops era el «botifler» del Santi Vila, després que Puigdemont hagués deixat mig país amb mal d'estómac i amb problemes per dormir amb la no-declaració del dia 10.

No hauria dit mai que la sortida de la meva neboda (que en aquell moment ens va semblar enginyosa i prou), em serviria, un any després, com a clau de volta per interpretar globalment què ha passat i per què ens trobem en una situació nacionalment tan precària, amb unes institucions buides de sobirania, un 155 encobert i uns judicis on els polítics que ens havien de dur a la independència justifiquen dia rere dia de manera detallada allò que no van fer. El «pobres! Diuen *qualsevol cosa* per salvar-se de la presó» no s'aguanta per enlloc, perquè tot allò que diuen ho farceixen immediatament de proves documentals perquè no quedi ni una ombra de dubte que mai no van tenir intenció de fer res en el sentit estricte de la paraula, que és l'únic que dóna sentit ple a la política. «Fer» en sentit figurat, com qui fa volar coloms, pot ser apassionant en literatura o filosofia, però aplicat a la política és devastador, a més de ser un frau democràtic.

El cas és que Santi Vila, encara que costi d'acceptar i malgrat l'estigma que carrega, ha resultat ser més honrat que tots els polítics que avui són a la presó o a l'exili. Perquè

abans de continuar amb una farsa que va considerar, amb bon criteri, que ja no es podia sostenir més, va preferir quedar com el que és, un mentider (recordeu quan deia, sense que li tremolés la veu, que estava disposat a anar a la presó?), abans que continuar inflant la mentida fins a l'infinit i d'una manera vexant per a tots. Una mentida reconeguda a temps sempre és més honorable que una mentida que s'allargassa sòrdidament més enllà de l'estat en què el seu efecte és fresc i té un sentit; perquè totes les mentides en tenen, de data de caducitat.

L'engany de fer-nos creure que faríem la independència mentre fiaven a l'Estat tot el fracàs del procés per continuar amb els seus càrrecs i sous, és greu. Però encara ho és més quan, un cop jugada aquesta carta i havent-la jugat malament a totes dues bandes, continues explotant el rèdit d'una mentida que s'ha podrit. Has jugat amb foc a casa, enganyant els teus votants, i has jugat a provocar, amb la coqueteria del sotmès, la bèstia espanyola; amb els pactes de la transició no s'hi pot fer broma a mitges. La independència no es va fer, i alhora que ens confessen que aquell dia, al Parlament, només expressaven una opinió, i quan la data de caducitat de la mentida ja ha vençut sobradament, continuen intentant fer-nos creure que ara sí, que faran la República. I no només això, sinó que –i aquí és on la mentida es torna sòrdida, perquè mira de lligar el destí d'uns líders impeditos per la repressió espanyola amb el de tots els catalans– pretenen liderar l'acció política (sic) des de la presó i l'exili.

I per això ens presenten el Consell de la República per enèsima vegada, amb una República Digital que figura que emularà l'estoniana però que, per ara, l'únic que ha fet són taules rodones (amb lliurament de premis inclòs!) per discutir què és un *blockchain* o encarregar feines disperses que, si s'enfoquessin bé podrien ser d'una gran responsabilitat i abast, però que ningú no està disposat a dur a terme del tot per por de represàlies. I per això les llistes de PDeCat-La

Crida-JuntsxCat-ERC a totes les eleccions que vénen (municipals, europees, espanyoles) estan liderades pels presos polítics, com si la seva desgràcia fos la nostra. I per això la filla de Quim Forn va «guanyar» una plaça a la Delegació de la Generalitat al Regne Unit –a la qual s’havien presentat professionals amb uns currículums i experiència molt sòlids–